

**"Maragall
va voler
dividir
Catalunya"**

**Miquel Roca,
candidat de CiU a
l'alcaldia de
Barcelona, ja es
troba en plena
corsa electoral.
EL TEMPS ha
parlat amb ell del
seu projecte
sobre Barcelona.**

La majoria d'enquestes publicades fins avui el situen a dos punts per sobre de Pasqual Maragall. És optimista?

—És un optimisme prudent, perquè l'optimisme és un mal company de viatge. Sóc prudentment optimista; les coses van encarrilades, les previsions es van acomplint, però sóc respectuós amb la categoria de l'adversari.

—Aquests últims mesos ha recorregut diverses vegades els barris de Barcelona per prendre el pols de la ciutat. Com la troba?

—Barcelona és una ciutat contradictòria. Una ciutat que compatibilitza i conviu amb allò que és ufanós i amb zones d'una degradació important i amb molta poca qualitat de vida, o molt baixa. El problema de la ciutat seria que ens acostuméssim a viure així, que no volguéssim canviar-ho i no poséssim l'accent de l'acció municipal en la voluntat de recuilibri.

—És més difícil de fer política a la ciutat i als barris que no pas al Congrés dels Diputats?

—Sí, perquè a la ciutat la política és més real, més propera. És traduir els principis en fets, en actuacions concretes. L'acció parlamentària és molt important, molt transcendent, però d'efectes més distants. A la ciutat veus gairebé físicament com milloren les coses.

—A un ciutadà que sempre hagi votat Pasqual Maragall, com el convenceria perquè ara voti Miquel Roca.

—Que no pot deixar que Barcelona es quedi aïllada. Barcelona és una ciutat important, és la capital de Catalunya, i en la mesura que és la capital de Catalunya ha de tenir força i ha de tenir un ajuntament fort. Barcelona ara pot quedar aïllada, si continua el projecte Maragall. Podem quedar desconnectats.

—Per què?

"Ningú no s'inquieta perquè en qualsevol punt de la geografia espanyola coincideixin el president de la comunitat autònoma i l'alcalde de la capital (...). Allò que inquieta a Barcelona no és que siguin del mateix partit, sinó que siguin de CiU. Si tots dos fossin socialistes o fossin populars no inquietaria gens."

—Avui els socialistes, al sud d'Europa, van en retirada. Són projectes esgotats. Mai no he dit ni mai negaré que no siguin capaços de revifar-se o de renovar-se. Però el projecte socialista espanyol de l'any 82, i que a Barcelona es plasma amb el projecte olímpic que els socialistes protagonitzen, és un projecte esgotat.

—Parla del retrocés dels socialistes, però vostè tampoc no s'ha caracteritzat mai per un bon feeling amb els conservadors; o si més no, amb els conservadors espanyols.

—No crec en el feeling. Crec en la necessitat. Tenir bon feeling o mal feeling és secundari. L'important és ser necessari.

—Un dels seus eixos programàtics se centra en la sensibilitat social, que teòricament és un dels valors tradicionals de l'esquerra. Fins i tot acusa el projecte Maragall de "conservador".

—Maragall és un gran conservador.

—Vostè inverteix els termes tradicionals de dreta i esquerra.

—Això dels conversos és molt perillós. Quan els socialistes arriben a l'economia de mercat, hi arriben amb un furor i un entusiasme excessiu. I quan arriben a la llibertat de comerç, hi arriben per la via de les grans superfícies. No tenen en compte que tots els principis de llibertat han de ser administrats des del sentit comú, des de la prudència, des de la sensibilitat social. Barcelona no pot ser insolidària i desentendre's dels problemes dels seus ciutadans.

—Com es combina l'austeritat que vostè demana amb la necessitat de reactivar econòmicament la ciutat, oimés tenint en compte la situació financera de l'ajuntament.

—Es combina, si se'm perdona l'expressió, per nassos. Perquè no toca més remei. Precisament perquè estem tan endeutats, si volem fer coses, i hem de pagar el deute, no ens toca més remei que incrementar la base de l'activitat econòmica. Si no generem més activitat econòmica, Barcelona té un futur molt complicat.

—Però sembla difícil de relançar l'activitat econòmica des de l'austeritat.

—És difícil de fer-ho amb austeritat, però és fàcil de fer-ho en una època en què la reactivació econòmica es va produint per tot Europa. Ara tenim una gran oportunitat: el corrent de moda, per entendre'ns, és la reactivació econòmica i Barcelona ha d'enfilarse al carro de la reactivació. Fins ara no s'hi ha enfilat, per una raó molt senzilla —i no és petulància—: perquè la reactivació econòmica al conjunt de l'estat som nosaltres els qui l'hem impulsada. I a l'Ajuntament de Barcelona són els socialistes qui governen, sense la necessitat del nostre impuls. La reactivació econòmica espanyola és l'únic fruit evident i indiscutible de la influència de CiU en la política espanyola. Pot haver-hi gent que digui, i amb raó, que en el camp de la política autònoma els èxits són més discutibles. Però ningú no ens discuteix que, si hi ha reactivació

econòmica en l'àmbit espanyol, és gràcies a nosaltres.

—Tot i que ara reivindica el paper de CiU en la política espanyola, en la qual vostè ha tingut un protagonisme destacat, la campanya electoral, l'ha centrada molt en propostes concretes per a la ciutat, defugint la política general.

—Hi tornaré. Acabaré la campanya més per aquí. Però ho he fet per una raó: jo venia dels plantejaments generals i m'acusaven d'incapacitat de propostes concretes. Ara ja els he ofegats de propostes concretes i és el moment de tornar als grans plantejaments.

—Li és difícil de disputar l'ajuntament a Pasqual Maragall mentre CiU coopera amb el govern socialista en la política estatal?

—No m'és gens difícil, perquè són dos escenaris diferents. Nosaltres no tenim un pacte amb el PSOE, nosaltres tenim un pacte per mirar d'arreglar l'economia, per mirar de millorar l'autogovern català. No tinc cap dificultat a jugar aquesta carta aquí. D'una altra banda, m'hi ajuda molt el desig que té en Maragall de fer veure que no és socialista. Més contradiccions ha de tenir ell que no pas jo mateix.

—Es diu que no és bo per al país que les seves dues principals institucions, Generalitat i Ajuntament de Barcelona, siguin governades pel mateix partit polític.

—Hi ha gent que ho diu de bona fe, per desconeixement, però n'hi ha que actuen sectàriament. Ara en tenim un exemple molt adequat. Ningú no s'inquieta perquè el president de la República Francesa sigui l'alcalde de París, que ara deixarà de ser-ho i l'hi succeirà una persona del seu partit. I ningú no s'inquieta perquè en qualsevol punt de la geografia espanyola coincideixin el president de la comunitat autònoma i l'alcalde de la capital. Això només inquieta a Barcelona. Allò que inquieta a Barcelona no és que siguin del mateix partit, sinó que siguin de Convergència i Unió. Si tots dos fossin socialistes o fossin populars, no inquietaria gens. És un missatge que la gent de Barcelona i de Catalunya ha de retenir: ens van dient des de fora que a dins no podem ser massa forts, no fos cas que tinguéssim més capacitat de defensar els interessos de Barcelona i de Catalunya. Ja els va bé una certa divisió interna.

—Seria coherent que hi hagués un acord entre CiU i el PP per governar Barcelona mentre continués l'acord entre CiU i el govern del PSOE a Madrid?

—Precisament per les dificultats que tindria de casar una cosa com aquesta, el que volem és guanyar. Guanyar amb una majoria suficient, absoluta o relativa, que ens permeti de governar amb tranquil·litat des de la coherència del nostre programa, i després ja buscarem acords.

—Però el PP ja ha advertit que no acceptarà cap mena de col·laboració amb CiU mentre no canviï la política d'acords amb Madrid.

No se sent una mica pressionat com a candidat?

—He dit mil vegades que Barcelona no és una moneda de canvi. Pel PP, Barcelona no compta per ella mateixa; Barcelona és simplement una moneda de canvi d'una política d'àmbit d'estat. Pasqual Maragall diu que Barcelona és la punta de llança de la victòria socialista. Barcelona no és ni una moneda de canvi ni una punta de llança de ningú; Barcelona es jutja per ella mateixa. Em sembla insultant que Maragall i Lacalle insisteixin a situar la lectura de les eleccions en un àmbit que no és el municipal.

—*Donada la bipolarització que hi ha en aquestes municipals a Barcelona, seria viable una col·laboració entre CiU i el PSC per a governar el consistori?*

—La col·laboració, jo no la descarto amb ningú.

—*I un acord de govern?*

—Un acord de govern, sí. Per una raó: per a fer que les dues forces majoritàries que s'enfronten arribin a compartir govern hi hauria d'haver una situació d'emergència; si no, fins i tot la democràcia se'n ressent.

—*Un dels eixos de la seva campanya és de reivindicar que Barcelona torni a ser la capital de Catalunya. Perquè no ho és i com pot arribar a ser-ho?*

—No ho és perquè en Maragall va fer un error que jo crec que és la taca més important que enterboleix la seva gestió. Maragall va voler dividir Catalunya entre la Catalunya metropolitana i la Catalunya rural. La seva passió per l'àrea metropolitana el va portar a un cert menyspreu de la resta de Catalunya. No es pot exercir de capital de Catalunya des del menyspreu. Exercir de capital de Catalunya vol dir acceptar que més depenem nosaltres de Catalunya que no pas Catalunya de nosaltres.

—*I l'escut de la capital de Catalunya, quin és: el de les dues barres a cada quarter o el que hi té les quatre barres?*

—L'escut de Barcelona és el de les quatre barres. No trencades, sinó les quatre barres senceres. A més, no entenc la guerra o la polèmica que hi ha hagut, perquè tots els antecedents històrics juguen a favor d'aquesta tesi. Dit això, també vull dir que fariem un mal servei a l'escut de Barcelona introduint-lo des d'una majoria simple. Ha de ser un acte de consens, no de divisió.

—*Sobre el trasllat de la presó Model fora la ciutat, la Generalitat és acusada de ser parcial, en la batalla de Barcelona, a favor seu.*

—Això són ximpleries. L'Ignasi Garcia Clavel (director general d'Institucions Penitenciàries) va fer les declaracions que havia de fer: el procés està en tràmit i qui ha fet les propostes més concretes és en Miquel Roca. Tothom diu: s'han de traslladar les presons, i després se'n van a dormir a casa tan tranquils.

—*Des de CiU s'ha dit sempre que l'Ajunta-*

RICARD CUGAT

“L'escut de Barcelona és el de les quatre barres. No trencades, sinó les quatre barres senceres. A més, no entenc la polèmica que hi ha hagut perquè tots els antecedents històrics juguen a favor d'aquesta tesi”.

RICARD CUGAT

“Naturalment, serviré un programa, però els interessos de la ciutat passen per damunt dels interessos de partit, i fins i tot dels de les altres institucions on nosaltres siguem representats, com ara la Generalitat”.

ment de Barcelona ha actuat de contrapès al poder institucional de la Generalitat.

—El meu objectiu no és de barallar-me amb la Generalitat. Si cal, ho faré, però no és el meu objectiu. El meu objectiu és acordar coses amb la Generalitat. Maragall, condicionat pel seu paper de líder del socialisme català, s'ha hagut de barallar amb el president Pujol. Ha buscat més sistemàticament la confrontació.

—*I en cas que hi hagi un conflicte d'interessos, entre Generalitat i Ajuntament de Barcelona, quins prioritzarà?*

—Els meus únics interessos són els de la ciutat. El dia que vaig prendre possessió com a alcalde de CiU ja vaig advertir el partit que jo no seria un alcalde de partit, que jo seria un alcalde de tots els ciutadans de Barcelona. Naturalment, que serviré un programa, però els interessos de la ciutat passen per damunt dels interessos del partit, i fins i tot de les altres institucions on nosaltres siguem representats —com ara la Generalitat.

—*Els socialistes l'acusen de ser massa dòcil a la Generalitat.*

—Són acusacions d'anar passant. Tot el que diuen em fa gràcia.

—*I quan Raimon Obiols diu que el president de la Generalitat no l'interessa gens que vostè sigui alcalde de Barcelona...?*

—Jo el que li contestaria és que no hi ha ningú que tingui cap dubte en Pujol vol que guanyi jo, però que hi ha molta gent que té dubtes del que vol l'Obiols. O quan en Sala diu que aquests de Convergència han de fer una política ètica... Home, Sala, no em provoquis!, que us estem tractant amb molta estima. Els socialistes catalans passen una etapa difícil i complicada i espero que se'n surtin de la millor manera possible.

—*Li fa por l'anomenat “equip de la veritat” que ha creat Pasqual Maragall per analitzar i contestar totes les seves propostes?*

—No em fa gens de por, i ho trobo fins i tot divertit. Em sota a un serial que feien a la tele que en deien *El equipo de la Verdad*. Tinc dubtes entre si és *El Equipo de la Verdad* o *La máquina de la verdad*, d'en Julián Lago.

—*En aquesta pre-campanya, Maragall ha passat d'ignorar-lo a controlar les seves propostes. Com valora aquest canvi?*

—Li ha tocat d'aterrar sobre la realitat. Maragall volia anar de prepotent per la vida, i això no pot ser. Ell volia jugar la carta de dir: jo ja ho tinc guanyat. I jo, que no li nego pas la possibilitat de guanyar, el que li dic és que avui per avui tinc més possibilitats jo que no pas ell.

—*El 28-M és el tot o res per a Miquel Roca?*

—Alguns ho diran. I com que ho diran, no val la pena que ho discuteixi. Però que sàpiguen, quan diuen “res”, que hi ha quatre anys d'exercici d'oposició continuat. Això no és res? Per mi és molt. El “tot” és governar. **Pere Martí**